

Jezus de Zoon van God en God de Zoon – Deel 2

Aanleiding van deze studie

Vanwege aan mij gestelde vragen n.a.v. Filippenzen 2: 6-9 in samenhang met Johannes 5:19 over het wezen van Christus op aarde – ben ik dieper in gegaan op de betekenis van deze Bijbelgedeelten. Het resultaat vindt u in dit tweede deel van de studie: “Jezus de zoon van God en God de Zoon.”

Ik overdenk biddend Gods Woord en studeer zo grondig als mij mogelijk is, máár ik heb de wijsheid niet in pacht. Daarom vertrouw ik maar op de genade en de wijsheid van God, die in Christus is en daar valt gelukkig ook Zijn gerechtigheid, heiliging, verlossing voor mij en voor u onder! (1Kor. 1:30-31) Mijn advies aan u is om daar ook op te vertrouwen en Zijn genade aan elkaar door te geven door elkaar te blijven aanvaarden en plek te gunnen bij verschil van inzicht. (Rom. 15:7 en 14:1)

DE BRIEF AAN DE GEMEENTE IN FILIPPI

Doel: in het voorwoord van één van de studieboeken, die ik raadpleegde, las ik de volgende behartigenswaardige woorden:

“Calvijn heeft in het voorwoord bij zijn uitlegging van deze brief er op gewezen, dat Paulus ons hierin het hele leven van Christus als een spiegel voorhoudt. Wie in deze spiegel Christus’ voorbeeld van ootmoed (nederig, gehoorzaam - 2:8) ziet, ontvangt daarmee een leefregel voor nederige navolging. Ootmoed bewaart ons voor eerezucht, de moeder van tweedracht, waardoor de deur geopend wordt voor nieuwe en afwijkende leringen.”

Hoofdpijn: er zijn twee belangrijke lijnen in de brief te ontdekken. Ten eerste het *leven van Jezus* als ons voorbeeld tot navolging in eenheid en ootmoed. Ten tweede – telkens terugkerend – de blijdschap in Christus waarmee die navolging – zelfs in gevangenschap – gepaard gaat. Samen vormen zij voor ons de hoofdpijn.

Context: het is echt belangrijk om het Bijbelgedeelte dat hierna besproken wordt vanuit die voorgaande hoofdpijn (Christus als voorbeeld) te overdenken. Met name in evangelische kringen merk ik dat nogal eens een reeks losse teksten aan elkaar wordt geregen om mensen te overtuigen. Die vormen dan op zijn hoogst een eigen, gewenste context. Dat kan leiden tot misverstanden! Denk vanuit context!

Altijd context: als u Bijbelstudie doet, doe dat dan als christen met een 'gelovige, maar open mind' en lees dan naast het Bijbelvers altijd het hele hoofdstuk en lees daarna het hele Bijbelboek (of op zijn minst het voorgaande en het volgende hoofdstuk) zodat u de hoofdlijn en het doel herkent. Dan kent u de context en kan u vervolgens deze Schriftgedeelten vergelijken met gelijksoortige Schriftgedeelten.

En neem kennis van wat erkende leraren, die vaak hun hele leven gewijd hebben aan het overdenken van Gods Woord of aan het graven in de oude grondtaal, over bepaalde onderwerpen te zeggen hebben. Eenvoud wordt vaak als christelijke deugd gezien, dat is het ook wel, maar eenvoud wordt te vaak verward gebrek aan kennis en dat is geen deugd. Sterker nog: daardoor ontstaan soms vreemde opvattingen.

TYPERING VAN DE VIER HOOFDSTUKKEN VAN DE BRIEF

Hoofdstuk één

In dit hoofdstuk zegt Paulus dat hij Christus ziet als zijn leven. Een kerntekst: *"Want het leven is mij Christus en het sterven gewin"* (1:21) Dit zegt hij niet zómaar. Want even daarvoor vermeldt hij dat hij een gevangene (in Rome) is. Hij weet dat hij zal lijden en sterven omdat hij Christus predikt.

Hoofdstuk twee

Hier geldt Christus als voorbeeld van na te volgen nederigheid en gehoorzaamheid. Een kerntekst: *"Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus was..."* (2:5) Dus: leef in de gezindheid van Christus. Hierna volgen verzen 6-8, waar die gezindheid in ontroerende bewoordingen wordt geschetst. Deze verzen zullen verderop in deze studie uitvoeriger worden besproken.

Hoofdstuk drie

Er bestaat niets beter en niets hoger en geen grotere blijdschap dan het kennen van Christus en het leven in éénheid met Hem. Paulus blijft zich uitstrekken naar het alles overheersende doel met als kerntekst: *"Ik wil de prijs behalen, die, nu God mij door Christus geroepen heeft, klaarligt in de hemel voor mij klaarligt"* (3:14 HTB) Het doet denken aan Hosea 6:3 *"Ja, wij willen de Here kennen, ernaar jagen Hem te kennen"*. Dat spoor en die jacht mogen we in blijdschap gaan.

Hoofdstuk vier

Jezus is de bron van onze 'macht'. Zoals zo mooi geschreven staat: *"Ik vermag alle dingen, in Hem, die mij kracht geeft"* (4:13) Blijf dus altijd aangesloten op de bron Jezus. Zonder Hem komt u "droog" te staan. Als u een 'krachtig' christen wilt zijn, moet u eerst tot het besef komen dat u in uzelf zwak bent. Zo komt u tot de overgave áán Christus, die u maakt tot overwinnaar in Christus: *"door Hem, die ons*

heeft liefgehad.” Doe dit alles door u te blijven verblijden in uw geborgen zijn in de macht en de Heerlijkheid van Christus. In Zijn handen zijn we veilig! (4:4) Zijn handen maken ons tot overwinnaars over alle omstandigheden, die er kunnen zijn (Rom. 8:35-38).

Het tweede hoofdstuk: Dit hoofdstuk kan wel een ‘sleutel’ genoemd worden, die toegang inzicht kan geven op de strekking van de hele brief. De ontroerende beschrijving van de ootmoed, de nederigheid en gehoorzaamheid van onze Heer en Verlosser Jezus Christus in dit hoofdstuk is overweldigend als je dit tot je door laat dringen.

Die overgave en die ‘kenōsis’ (ontlediging door het afleggen van Zijn Goddelijke majesteit) zijn bovennatuurlijk majesteitelijk; een mens zou dat niet kunnen. In dit 2^e hoofdstuk wordt die wonderbaarlijke gezindheid van Christus beschreven en wij worden opgeroepen om in die gezindheid te leven. Dáár gaat het eigenlijk om in deze verzen:

“Laat die gezindheid in u zijn, welke ook in Christus Jezus was.” (2:5 HSV)

Daarna volgt dat indrukwekkende gedeelte waarin de gezindheid van Christus wordt beschreven als voorbeeld ter navolging voor ons.

Opmerking: Door de vernauwing van de betekenis van de verzen (2:6-8) tot een nadere definiëring van wie Christus op aarde was, wordt de duidelijke bedoeling van dit gedeelte wel eens over het hoofd gezien: Christus ons voorbeeld! Dat heeft in dit deel echte prioriteit!

Laten we daar dan ook eerst bij stilstaan. Máár ... daarná is dit deel óók van belang om – bij benadering én altijd in samenhang met de verdere schrift – meer te begrijpen, wie Christus op aarde was voor de Vader en voor de mensheid.

Nu antwoord op de vraag die de aanleiding tot deze studie was.

Nu de context duidelijk is, voel ik mij vrij om mij verder te beperken tot de verzen 2:6-8.

De weergave in HSV en NBV:

“Die, hoewel Hij in de gestalte van God was, het niet als roof geacht heeft aan God gelijk te zijn, maar zichzelf ontledigd heeft, door de gestalte van een slaaf aan te nemen en de mensen gelijk te worden. En in de gedaante als mens bevonden, heeft Hij zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja zelfs tot de kruisdood”. (HSV)

“Hij die de gestalte van God had, hield zijn gelijkheid aan God niet vast, maar deed er afstand van. Hij nam de gestalte van een slaaf en werd gelijk aan een

mens. En als mens verschenen, heeft Hij zich vernederd en werd gehoorzaam tot in de dood – de dood aan het kruis.”

(de NBV volledigheidshalve. Ik bespreek verder vanuit de HSV)

“Die, hoewel Hij in de gestalte van God was ...”: de woorden “in de gestalte van God was” wijzen op de pre-existentie van Christus: Jezus is niet geschapen. Hij is van eeuwigheid. Hij is “wezens gelijk” aan God, de “Ik ben”. Hij was ín (de gestalte van) God; dus Hij wás God (parallel met Joh. 1:1). Tegen de Zoon zegt God: “Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid.” (Hebr. 1:8) Ik wil er op wijzen dat God niet kan ophouden God te zijn en dat blijft óók zo als hij zich niet als zodanig laat gelden! In casu: dit geldt ook voor de mens Jezus Christus als zoon van God op aarde.

Let nu op het woordje “hoewel”. Paulus bouwt hiermee iets op wat hij ons wil vertellen, nl. hoewel Hij God was, “het niet als roof gedacht heeft aan God gelijk te zijn”. Jezus wíst dat Hij aan God gelijk was. (Matthew Henry’s) Die positie heeft Hij altijd en onder alle omstandigheden behouden. Zijn Goddelijke natuur stond vast. Dat wordt hier op twee manieren in één zin gezegd en bevestigd. De historische Jezus uit vers 5 was als méns op aarde en is als méns gestorven, want – zoals gezegd – de eeuwige God sterft niet. Dit in tegenstelling met wat bijvoorbeeld de grondleggers van de Word of Faith beweging zeggen (Quincy, Kenyon).

Hoewel Zijn Goddelijke natuur dus vaststaat, heeft Christus tóch geen gebruik gemaakt van Zijn Goddelijkheid, die Hij vanaf Zijn geboorte als Zoon van God en mensenzoon bezat. Hij heeft Zijn Goddelijke natuur nooit verloren, máár... Jezus heeft zich niet laten gelden als God. Hij stelde zich – vanwege zijn volkomen eenheid met de Vader – zelfs afhankelijk van de Vader. Het feit dat Hij zich niet liet gelden als God, bewijst Zijn gezindheid naar ons! Hij bleef volkomen mens – net als wij – tot en met Zijn dood aan het kruis.

“maar zichzelf ontledigd heeft ...” Toen God, de Zoon mens werd, legde Hij al zijn Goddelijke eigenschappen af. Hij deed daar vrijwillig afstand van. Hij gaf ze als het ware in bewaring bij de Vader, maar Zijn Goddelijke afkomst bleef bestaan. DUS ...hoewel zijn Goddelijkheid en zijn menselijkheid naast elkaar bleven bestaan (niet 50/50 !!) , leefde Jezus volledig op het niveau van zijn menszijn. Christus heeft in liefde en gehoorzaamheid aan de Vader besloten om zich niet als God te laten gelden. Maar Hij bleef het wel.

Daarom kan je zeggen dat Jezus twee naturen had: de Goddelijke- en de menselijke natuur. (zoals overigens vanaf het concilie van Nicea in 325 n.C. in de katholieke (algemene) kerk en vanaf de reformatie in alle protestantse kerken samen met de baptisten- en pinksterkerken wordt geleerd)

Wat betekent 'ontledigen'? Volgens Dr. L. Floor in zijn uitleg op de brief, blz. 99 : “De vraag waarvan Christus zich ontledigd heeft, wordt door de tekst slechts zijdelings beantwoord. Namelijk: Hij heeft zichzélf (*gr. heauton*: direct object) ontledigd. Het werkwoord ‘ontledigen’ (*gr.: kenoun*) heeft (zo vinden we bij de klassieke, hellenistische en patristische schrijvers) de betekenis van “zich volledig voor andere mensen beschikbaar stellen”. In een preek van Chrysostomos is te lezen dat ontledigen betekent: zijn hele bezit aan de armen geven. Zo heeft Jezus zichzelf volledig weggegeven.” Einde citaat.

Hoe heeft hij zich 'ontledigd'?

“door de gestalte van een slaaf aan te nemen en de mensen gelijk te worden ...”

Deze woorden gaan over het aannemen van de positie van een slaaf. Hij wérd slaaf. Dat betekent dat Jezus de zeggenschap over Zijn leven in handen van de Vader legde. En slaaf had maar één reden van bestaan: het dienen van zijn eigenaar. Jezus Christus verloochende zichzelf in de meest ultieme vorm. (Opm.: denk hier ook aan wat Jezus – ONS VOORBEELD – tegen ons zegt: *“wie mij wil volgen, verloochene zichzelf, neme dagelijks – dus telkens weer – zijn kruis op en volg Mij.”* = Luc. 9:23) Deze woorden gaan óók over de incarnatie van God de Zoon tot mens. Dit gaat over verandering van de positie van God de Zoon tot ‘zoon des mensen’ of ‘mensenzoon’. De tegenstelling wordt duidelijk: *“in de gestalte van Gód en aan Gód gelijk”* (vers 6) tot *“in de gestalte van een slááf en aan de méns gelijk”* (vers 7). Deze vergelijking maakt veel duidelijk; het gaat om de diepst denkbare vernedering en overgave van Jezus dóór Jezus, de Zoon van de levende God.

Hou rekening met het volgende: God kan alles, maar Hij kan niet ophouden God te zijn! Hij is van eeuwigheid. God is altijd de drie-enig God geweest. De hierboven beschreven tegenstelling betekent dat God de Zoon volkomen mens werd. Het betekent óók dat hij zich niet als God heeft laten gelden.

Sommige charismatische christenen beweren dat Christus niet alleen lichamelijk stierf, maar dat óók Zijn Geest stierf aan het kruis. Dan gaan ze voorbij aan het feit dat Jezus zei: *“in Uw handen beveel ik mijn Geest.”* Anderen zeggen: *“Jezus, moest ook geestelijk dood in de hel, anders had iedereen de dood op het kruis kunnen brengen”*. Dan vergeet men hier dat Jezus zei: *“Het is volbracht”*. Wellicht zonder dat ze dat beseffen ontkennen zij de Godheid van Christus door te beweren dat Zijn Geest stierf. Zij houden waarschijnlijk geen rekening met de ontologische eenheid van de eeuwige drie-enig God: Vader, Zoon en Geest.

En dan volgt vers 8: “gehoorzaam tot de kruisdood”

Jezus – ons voorbeeld ter navolging – was gehoorzaam tot in de dood, zelfs tot in de dood aan het kruis. De gehoorzaamheid van de Zoon aan de Vader wordt niet veroorzaakt door een soort dwang of door blinde gehoorzaamheid, maar wél door liefde voor de Vader in volkomen eensgezindheid voor de liefde van God voor de naaste, Zijn mensheid, Zijn schepping. Dát is de soort gehoorzaamheid, die de Vader van ons vraagt. Dus géén ‘kadaverdiscipline’.

Mijn conclusie: de drie Bijbelverzen bieden mij onvoldoende houvast om tot een conclusie over het wezen van Jezus op aarde te komen. Ik verklaar dat uit het feit dat ze daarvoor in oorsprong niet bedoeld zijn. Het evangelie naar Johannes geeft veel meer inzicht. MÁÁR ... de verzen geven wel een richting aan wie Jezus Christus tijdens zijn leven op aarde was.

Een paar punten op een rijtje:

- De Zoon van God bestond al voor Hij geboren werd uit de maagd Maria. Om een bekende term te gebruiken: Hij is pre-existent. Hij is van eeuwigheid. Hij sterft nooit.
- De Zoon van God wás niet slechts bij God, maar Hij wás God.
- De Zoon van God wérd ‘menszoon’. Hij werd volledig mens.
- De Zoon van God stelde zich volledig ter beschikking voor de ander (“ontledigde zich”)
- De ‘menszoon’ bleef dé (eniggeboren) Zoon van God. Daarmee bleef Hij tijdens Zijn leven op aarde zijn Goddelijke afkomst behouden. Alleen al daarom kunnen wij als geschapen wezens op geen enkele manier gelijk zijn aan Christus zoals sommigen wel eens suggereren.
- De ‘menszoon’ vernederde Zichzelf tot slaaf en gaf Zichzelf in de dood, mede aan ons ten voorbeeld. Dat is het hoogste leiderschap om als voorbeeld na te streven, want het is het leiderschap van Jezus.

BETEKENIS VAN JOHANNES 5:19

“Jezus dan, antwoordde en zei tegen hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: De Zoon kan niets van zichzelf doen als Hij dat niet de Vader ziet doen; want al wat deze doet, dat doet ook de Zoon op dezelfde wijze.”

Opmerking: het evangelie van Lucas brengt Jezus naar voren in Zijn mens-zijn; als menszoon. Het evangelie van Johannes laat Hem zien in Zijn Godheid, als Zoon van God. Ik beperk mij tot een aantal verzen uit het evangelie naar Johannes; eenvoudig omdat het anders een veel te omvangrijke studie wordt. Ik zou zelf trouwens minstens nog een jaar nodig hebben.

Doel van Johannes: de aandacht richten op de Christus in Zijn Goddelijkheid en het leveren van het bewijs dat Hij is wie Hij beweert te zijn: de Zoon van God. Zoals trouwens ook Petrus getuigt in Matt. 16:16 – *“Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God”*.

Context: Jezus reageerde met dit antwoord in Joh. 5:19 op de dodelijke woede van de Joden. Want wat had Jezus gezegd? (5:17,18) Hij had gezegd dat God zijn eigen Vader was en de consequentie was – in de ogen van de Joden – zonder meer Godslasterlijk: Jezus stelde zich gelijk aan God! Bovendien had Hij ook nog op de sabbath ‘gewerkt’

De zoon onderwerpt zich aan de Vader: door te antwoorden dat Hij zich als Zoon afhankelijk stelt van de Vader; *“De zoon kan niets van Zichzelf doen”* toont Hij zich de gehoorzame Zoon. De Vader had de zeggenschap, het volkomen gezag over de Zoon. Dat beeld was zeker in die tijd heel duidelijk en gebruikelijk; de *“pater familias”* had het echt voor het zeggen, ook naar volwassen zonen. Dat geldt in sommige culturen nog steeds.

Volkomen eenheid met de Vader: Jezus geeft in vs. 19 duidelijk aan dat Hij volkomen één is met de Vader. De Zoon leefde in permanente verbinding met de Vader en die connectie was zó dicht, dat Hij eenvoudig niets kon zonder de Vader; Hij wilde absoluut niets zonder de Vader. Hij leefde in een onverbreekbare éénheid met de Vader.

Er is totale openheid tussen Vader en Zoon: (vers 20) *“Want de Vader heeft de Zoon lief en toont Hem alles wat Hij doet; en Hij zal Hem grotere werken tonen dan deze, opdat u zich verwondert”*

De openheid tussen de Vader en de Zoon is – logischerwijs – onderdeel van de volkomen éénheid tussen hen. De Vader heeft geen geheimen voor Zijn Zoon. Dit vers onderstreept die eenheid. De *“grotere werken”* waar de tekst over spreekt hebben betrekking op: *“want zoals de Vader de doden opwekt en doet leven, zo doet ook de Zoon leven wie Hij wil”*. Ziet u het? Als de Zoon het wil, gebeurt het ook! Want, in tegenstelling tot ons als kinderen van God, was Jezus Zijn hele leven 100% overeenkomstig de wil van God.

Die éénheid is zó groot dat de Here Jezus even verder zegt: (vers 23) *“... opdat allen de Zoon eren, zoals zij de Vader eren. (sterker nog...) Wie de Zoon niet eert, eert de Vader niet, die Hem gezonden heeft”* Er kan geen misverstand over bestaan, dat Jezus dezelfde eer voor Zichzelf vraagt als voor de Vader. Want ...het komt wél door de Vader dat de Zoon bij ons was en wie de Zoon niet eert, ontkent daarmee de eenheid en de volstreekte liefde van de Vader voor de Zoon! Daarnaast wijs je Gods liefde voor ons, die Hij door de Zoon belichaamt, af!

Dit tweede deel van het vers toont opnieuw de onverbreekelijke éénheid (de wezenseenheid) tussen de Vader en de Zoon. Zonder de Zoon te eren kunnen we de Vader niet eren, want – nota bene – Zijn Vader heeft Hem Zelf gezonden! De mensenzoon blijft de Zoon van God!

Deze ‘mensenzoon’, dat is dé Christus, de éniiggeborene en de éérstgeborene leefde zijn hele leven - dus vanaf Zijn lichamelijke geboorte – bewust in volstrekte eenheid met de Vader. (al op zijn 12e jaar, dus vóór Zijn doop zei hij tegen zijn moeder: “Wist gij niet dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?” Luc. 2:49)

Dat was een unieke relatie, die voor ons niet kan gelden; onze geestelijke wedergeboorte kan niet met de geboorte van Jezus vergeleken worden! Álles wat Jezus als mens aan wonderen en tekenen deed, deed Hij omdat de Vader zijn Zoon daartoe in staat stelde vanuit die unieke éénheid.

BETEKENIS VAN JOHANNES 5:30

“Ik kan van mijzelf niets doen. Zoals Ik hoor, oordeel Ik en mijn oordeel is rechtvaardig; want Ik zoek niet Mijn wil, maar de wil van de Vader, die Mij gezonden heeft.”

Christus herhaalt hier – als slot van dit gedeelte – Zijn uitgangspunt wat Hij ook in vers 19 zegt, namelijk dat Hij niets, maar dan ook helemaal niets buiten de Vader om doet. Hij wijst elke beschuldiging van eigenmachtig handelen af. Bij alles wat de Zoon deed of doet kijkt Hij eerst naar de Vader. Dat doet Hij óók bij het vellen van Zijn oordeel (Joh. 5:27-29). DE MENS JEZUS CHRISTUS WAS VOLMAAKT VANAF ZIJN GEBOORTE. Voor alle andere mensen geldt: “*allen hebben gezondigd en missen (derven) de Heerlijkheid van God*” en ... “*worden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is.*” (Rom. 3:23-24 HSV).

Ter bevestiging van zijn ware identiteit laat Jezus zien (5:33-45), dat de Vader een drievoudig getuigenis over Hem, de Zoon geeft. Eerst via Johannes de Doper (5:33-35), dan door Jezus’ Goddelijke werken, die de Vader Hem gegeven heeft (5:36) en ten slotte door de Schriften (5:37-45).

Door de Vader werd over de mens Jezus Christus getuigt bij de doop door Johannes de Doper: “*deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb*”. (Matt. 3:17) En later toen de mens Jezus verHeerlijkt werd op de berg: “*Deze is mijn Zoon, de geliefde, hoort naar Hem.*” (Marc. 9:7)

Door Johannes de Doper werd over de mens Jezus Christus getuigt “*zie het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt*” en verder zegt hij: “*En ik heb gezien en getuigd, dat deze de Zoon van God is.*” (Joh. 1:29,34)

Door de Goddelijke werken waar de mens Jezus bijvoorbeeld tijdens die sabbat (5:18) mee doende was door een man, die al 38 jaar (!) wachtte op zijn genezing (5:5), ook daadwerkelijk te genezen.

Bijzonder is trouwens dat de man niet wist wie hem genas en dat aan de man ook niet werd gevraagd of hij geloofde. Een ander Goddelijk werk: Jezus wekte de doden op. Al die werken getuigen van de mens Jezus Christus dat Hij door de Vader gezonden is (5:36)

Door de Schriften wordt eveneens over de mens Jezus Christus getuigd als de Zoon van God (*“Mijn uitverkorene, in wie ik mijn welbehagen heb”*) (Jesaja 42). Met “de Schriften” worden hier de vijf boeken van Mozes uit het Oude Testament bedoeld. Daarnaast valt ook te denken aan bijvoorbeeld: Jesaja, Jeremia, de Psalmen, Zacharia etc. Eigenlijk wijst het hele O.T. op de komst van de Messias. Vergeet niet dat – toen Jezus op aarde was – het Nieuwe Testament nog niet bestond.

EEN EERSTE CONCLUSIE

De Bijbel laat ons zien dat er sprake is van een werkelijk unieke relatie tussen de Vader en de Zoon. Er bestaat geen mens – dus óók geen wedergeboren christen – die op dezelfde plaats aanspraak kan maken. Je kan het ook zó zeggen: Jezus valt niet te evenaren.

Dat betekent dat Jezus óók niet te evenaren is in zijn wonderen en tekenen. Nogmaals: dat komt door de volstrekt unieke relatie tussen de Vader en de Zoon (o.a. door zijn geboorte) . Zo’n relatie – die mede getypeerd wordt door het volkomen kennen van de wil van God – kunnen we – al zijn we kinderen van God – nooit hebben. (lees anders nog eens Romeinen 7 over de worsteling met de zonde door Paulus.)

De unieke “wezeneseenheid” van de Vader en de Zoon zoals die in de Bijbel tot uitdrukking komt is van wezenlijk belang om het doen (zonden vergeven, wonderen en tekenen doen) en het laten (van zonden, van ongehoorzaamheid, van hoogmoed etc.) Van de Here Jezus te begrijpen.

De Vader en de Zoon vormen samen met de Geest één wezen. In het evangelie naar Johannes wordt daarover het volgende vermeld: (zie ook het lijstje in deel één)

- Joh. 10:30 – *“Ik en de Vader zijn één”*
- Joh. 10:38b – *“opdat gij weten en erkennen moogt, dat de Vader in Mij is en Ik in de Vader”*
- Joh. 12:44 – *“Wie in Mij gelooft, gelooft niet in Mij, maar in Hem die Mij gezonden heeft.”*
- Joh. 12:45 – *“Wie Mij aanschouwt, aanschouwt Hem, die Mij gezonden heeft”* (ook Joh. 14:9)

De mens Jezus Christus zegt ook tegen zijn volgelingen:

- Joh. 14: 10-11 *“Geloof gij niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is? De woorden, die Ik tot u spreek, zeg Ik niet uit mijzelf; maar de Vader, die in Mij blijft, doet Zijn werken. Geloof Mij dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is; of anders, geloof om de werken zelf.”*

Deze tekst laat o.a. zien dat de werken, die de Zoon doet, door de Vader worden gegeven als teken (bewijs) dat zij één zijn.

De mens Jezus Christus, dus de Zoon van de levende God, zegt vervolgens iets, dat werkelijk geen enkel mens – inclusief geest vervulde, wedergeboren Christenen – hem na kan zeggen of na kan doen (evenaren): *“Ik ben de weg, de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij”*

Na dit alles kan ik op grond van de studie deel 1 en 2 niet aan de conclusie ontkomen, dat Jezus Christus tijdens zijn leven als mens op aarde door de Vader met een macht is bekleed en in een éénheid met de Vader heeft geleefd (óók al vóór zijn doop door Johannes) die een unieke en bovennatuurlijke wezenseenheid laat zien... Inderdaad, zoals Jezus zegt: *“Ik en de Vader zijn één”*.

Daarnaast concludeer ik dat Jezus Christus van eeuwigheid is en dat Hij het beeld is van de onzichtbare God en dat alle dingen door Hem en tot Hem zijn geschapen (Koloss. 1:15-17). Die Goddelijke eigenschap, dus die natuur heeft Hij behouden toen de Zoon van God als mens op aarde was. Jezus had dus twee naturen: een menselijke natuur, die op bovennatuurlijke manier dicht verbonden was met de Vader en een Goddelijke natuur, die van eeuwigheid is en die niet wordt onderbroken.

WAT ÉCHT HET BELANGRIJKSTE IS

“Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en uw onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze overtredingen kwijtschold. Door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzettingen tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen.” (Koloss. 2:13-14)

Dat is het “evangelie des kruizes”(1 kor. 1:18).

Hij geeft leven, vrede, blijdschap. Wat een onuitsprekelijk grote, genadige, barmhartige, rechtvaardige, machtige, Heerlijke, majesteitelijke God en Vader hebben wij! Wat een liefde in actie!

Laten we deze overtuiging met elkaar blijven delen en laat dát evangelie ons met elkaar verbinden bij alle verschillen van inzicht, die er kunnen zijn.